

נבחרת „הפועל“, שחזרה השבוע מסיור ארוך בארצות-הברית ונדו וכל השאר

צחוק. כדי להקל עלינו את ההיכרות עם הוודג'ס לבש כל אחד מהם סרט נייר. ניגשתי אל אחד מהם, כושי בריא ומוצק, וקראתי מה שהיה כתוב בעברית בשלט שלו: „שלום! אני דושקעי ראבינסאן.“ אמרתי לו: „שלום מר רובינסון. אני

אתקבלנו אצל סגן הנשיא ריצ'ארד ניקסון. מה לא עושים בשביל הפירסומה בא-מריקה? עשינו הכל. נסענו לואשינגטון והתקבלנו אצל סגן הנשיא ריצ'ארד ניקסון.

או הייתי עוד ילד. לחצתי לה רק את היד. לקחו אותי ואת הקפטן של הקבוצה האמריקאית. הבחור גבה הקומה, שמו הוא יוטרס, הוא סטודנט בלגי, הלומד באמריקה ובארצו נחשב לאחד הכדורגלנים המעולים. הוא טפח לי על שכמי ואמר לי: „תראה ג'ק, אני אבוא אל מרילין מונרו...“ וכאן הוא התחיל לתאר בפני בתנועות ידיים וגוף מה הוא יגיד ומה הוא יעשה כשיפגוש את מרילין מונרו.

בקיצור, נתנו לנו זרי פרחים ענקיים ור הביאו אותנו החוצה, אל המכונית שם ישבה מרילין מונרו. היא ישבה על גב המושב בשמלה כחולה פשוטה, מחשוף גדול ובאמצעותו תקוע פרח, מאופרת היטב ומחייכת כל הזמן, כשהיא חושפת לרחצה את שיניה. מוכרח להגיד לכם שהיא חתיכה טובה. אבל טובה.

הכלגי התבלבל ושכח כל מה שרצה ל-הגיד ולעשות. הכניסו אותנו אליה למכונית הפתוחה. היא לחצה את ידינו ולא הפסיקה לחייך. לא דיברנו על שום דבר, כי לא היה לנו עוד נושא משותף. חוץ מזה הצלמים התחילו לצעוק: „נשיקה! נשיקה!“ לכסף הסכימה מרילין ונישקה אותי. אחר כך אמרו לי שהרבה אנשים היו מוכנים לשלם הרבה כסף כדי להתחלף איתי.

נסענו עד לכניסה לאיצטדיון. פתאום, כי שהגענו לכניסה, התחלתי לשמוע התפר צעירות ויריות, בדיוק כמו בחזית. התברר שהיה זה טכסים כדי למשוך את תשומת לב הצופים וכניסה בה אנו עומדים ל-היכנס. אני והקפטן האמריקאי ירדנו מ-המכונית, משני צידיה החזקנו את ידיה של מרילין וכך עלינו על המגרש, לתשואות הקהל שכמעט השתולל.

מרילין מונרו יודעת איך להתנהג. היא מבליטה את כל הדברים שהקהל מצפה שתבליט, מחייכת, מנופפת ידיים ושולחת נשיקות באויר. כל אחד חושב שהנשיקה מכוונת אליו. הגענו עד לבמה. מרילין ירדה ויחד, שלובי זרוע, ניגשנו אל מרכז המגרש. שם כבר חיכו עשרות צלמים וצלמי טל-ביויה. מרילין בעטה בכדור לפחות 10 פעמים בשביל הצלמים. אחרי זה אמר לי ליבוביץ: „חודורוב, תן נשיקה!“ פקודה זו פקודה. אחר כך, כשראיתי בטלביזיה איך אני מנשק את מרילין מונרו לא האמנתי שזה באמת אני.“

רק אחרי זה התחיל המשחק הראשון. אין כל שחר למה שנכתב בעיתונות כאילו אמרתי שהתבלבלתי מהנשיקות של מרילין מונרו ולכן ספגתי שערים. האמת היא שכולנו היינו עייפים ומבולבלים, לכן שיחקנו ב-מחצית השנייה חלש יותר. במחצית הראשונה הדגימו החברה משחק כה משובח, שזמן רב לא ראיתי כמוהו אצל קבוצה ישראלית. התוצאה הסופית, כידוע — 4:6 לטובתנו.

שיחקנו עוד משחק בפילדלפיה ומשחק אחרון נגד קבוצת סלטיק ה-סקוטיש, בניו-יורק. זה היה המשחק החשוב ביותר בסיוורנו. התאמנו בכל מיני מקומות, ביחוד בפארק המרכזי בניו-יורק. פעם באה המשטרה והפסיקה את האימון, משום שהת-אמנו בלי חולצות, וזה בלתי מוסרי. איוו ארץ משונה היא אמריקה זה. כשבחורות מופיעות שם חצי ערומות, זה כן מוסרי. אבל לבחורים אסור להוריד את החולצות. למשחק הקובע נגד סלטיק התכוננו הר-בה. קבוצה זו אמנם הפסידה שבוע קודם לכן אצל טונסה 3:4. אולם היא נחשבת

קמיע לנצחון ישראלי. מרילין מונרו הופיע במשחק נבחרת הפועל נגד כל כוכבי ניו-יורק בתור קמיע לנבחרת הישראלית. היא נראית בתמונה יושבת במכונית קאדילאק, המסייעה אותה בתוך האיצטדיון, כשיעקב חודורוב, הצועד לידה, מרים את ידה בידו.

ליד בניו הקונגרס התנפלו עלינו צירי. ה-קונגרס וכל אחד מהם רצה להצטלם איתנו לחד. הצירים פשוט התחילו להשתולל. לקחו שלטים של „אין תניה“ ושמו אותם באמצע הכביש, כדי שלא יפריעו להם להצ-טלם איתנו. היתה לנו קבלת פנים אצל אבא אבן ואצל החשמן ספלמן, שציין ש-אנו המשלחת הישראלית הראשונה אצלו. לחלק מהאנשים עלתה פירסומת זו בדמ-פשוטו כמשמעו. השופט ליבוביץ, הטוב השמן והקרח, לקח אותנו לבנק הדם, ו-השחקנים שלא היו צריכים לשחק במשחק הראשון תרמו שם דם לבנק הדם של הצבא האמריקאי. חבל שהיה עלי לשחק במשחק הראשון. אחרת היו האמריקאים זוכים בסוג דם נדיר ויקר המציאות, הזורם בעורק.

פירסומת עשתה את שלה. הכר-י הטיסים למשחק הראשון נמכרו מראש וביום המשחק היה שוק שחור בכרטיסים. כל יהודי שפגשו ברחוב לפני המשחק פשוט התחנן בפנינו: „חברה, רק בשבילי, תעשו לי טובה ותנצחו. לפחות אל תפ-סידו!“ וכך הגיע יום המשחק עצמו. היתה זו הפגנת ענק למען ישראל. 40 אלף איש התכנסו באיצטדיון אייבסט פילד, לראות את המשחק. כשהגענו לחדרי ההל-בשה כבר שמענו את הנאום של אבא אבן ואת השירים של הזמר המפורסם סמי די-חיס. ואו, לפני שעלינו למגרש, בא איוו ינקי אחד והוציא אותי החוצה: „בוא לקבל את מרילין מונרו!“ הייתי קצת נרגש. לא בגלל מרילין, אתם מבינים, אלא בגלל המשחק. סוף סוף ראיתי כבר שחקניות קולנוע. כשהייתי ב-47 את אמריקה, באה מריה מונטו לבעוט את בעיטת הפתיחה במשחק בלוס אנג'לס. אבל

חודרוב,“ והוא כמעט התעלף, כששמע ש-אני יודע את שמו.

★ ★ ★

הביאו אותנו למלון ניו-יורקר וחילקו אותנו בחדרים, שניים-שניים. החברה קצת רבו בנייהם, מפני שלא בכל החדרים היתה טלבויה ואלה היוצאים בפעם הרא-שונה לחוץ-לארץ פשוט השתגעו לראותה. למחרת בבוקר נערך הפארייד — המצעד הגדול שלנו. שמענו אומרים שאפילו לאיבך-סעוד לא נערך מצעד מפואר כזה. רק יצאנו החוצה נעשה לנו חושך בעיניים. קאדילקים מודל אחרון, ישר מבית החרושת המתינו לנו. על כל מכונית היו שני דגלים, ישראלי ואמריקאי ושני פלקטים: „אמריקה מציעה לישראל!“ ועוד כתובת לאורך כל המכונית מסוג: „נבחרת גיבורי סיני השחק ביום נגד נבחרת כל כוכבי ניו יורק, או: „רוברט ואגנר (זה ראש עיריית ניו-יורק) מברך ג'ון גיבורי סיני.“ או: „מרילין מונרו (אתם יודעים מי זאת) לקחה לחסותה את נבחרת הפועל.“

לפני המכוניות צעדה תזמורת עם מאה כלים ומאחורינו נסעה עוד מכונית, עליה היה מוקם צירף. ליד הצירף ישבה בחורה עם ילד ובחור עם סטן שמר עליה. זה בשביל להראות לאמריקאים מה זה קיבוץ. בשעות הצהריים, כשהמוני אנשים היו בחובות, נעזרה כל התנועה, האורות האדומים נדלקו בכל פינה ואנו נסענו לאורך הרחובות בניו-יורק. אחרי קבלת-פנים אצל ראש עיריית ניו-יורק, מיהרגו אל ראש עיריית ברוקלין היהודי ג'ון קאשמור. „תגי-דו לבן-גוריון,“ הוא אמר לנו, „שלא יש-ויין. תחת שלטוני יש פי שניים יהודים ממה שיש אצלו.“ אחרי ששמענו נגמר, הגיע תור הסעודות

תשוקת השנה העשירית.

אחרי עשר שנים בתן לא היה חזר רוב במחיצת כוכבות קולנוע, הוא זוכה לנשק את מרילין מונרו.

כאחת הטובות בארצה. הפעם היה זה משחק ללא טכסים ותהלוכות, אבל משחק חזק. כאן נתקלתי באחת התופעות המעניינות שבמסע. התוצאה היתה 1:1. לזכות סלטיק היתה בעיטה בלתי ישירה לשער, בתוך הקו ה-16. הם בעטו, ובעזרת טכסים מחור כם בעטו לשער. הצלחתי לעצור את הכדור. שחקני סלטיק נדהמו מתפיסתה, נעמדו על המגרש ומחאו כפיים. באותו רגע חשבתי בלבי: זהו ההבדל בין העולם הגדול ליש-ראל. בעולם מוחאים כפיים למראה משחק טוב, וביפו מרביצים מכות אחרי משחק טוב.

העסק נגמר. לאחר בעיטת ה-פתיחה, עוזבת מרילין מונרו את המגרש, כשהיא חבוקה בזרועותיו של יעקב חודורוב. לצהלת 40 אלף צופים, ברובם הגדול יהודים.